

2014. Augusztus 9.-.

Elmúlt a vihar. Másnap reggel gyönyörű napsütésre és teljesen üres öbölre ébredtünk. A többi hajó mind elindult az Észak-nyugati Átjáró felé. Nagyon élveztük a szinte tapintható nyugalmat, idilli lett a tegnap még félelmetes hely. Ez az idill azonban csak idei-óráig tartott, megjelent ugyanis egy turistahajó -a nagyobbik fajtából- amely 4 gumicsónakkal fél órán keresztül folyamatosan hordta a partra a szigorúan piros egyen kabátba öltözött utasokat. Szerintem még a szakácsok meg a gépészek is kiszálltak, annyian voltak. Közben feltámadt a szél, s az új időjárás előrejelzés ismeretében úgy döntöttünk, hogy mégsem maradunk éjszakára, hanem útnak indulunk Pond Inlet felé. Húztuk is a horgonyt, mint rendesen, de nem jött. Mikor máskor akadjon be, ha nem most, amikor az egész út alatt először nem tettünk bóját a horgonyra. Persze a viharban kisebb gondunk is nagyobb volt, de most bója híján nem volt pót kötéll a horgony fején amivel meghúzhattuk volna. Előbb a hajóval próbáltuk erre-arra mozgatni, ám eredménytelenül. E közben Kristóf lelkesen integethetett a csónakokban ülőknek, akik szintén nagyon lelkesen vissza is integettek. Zolinak azért hamar támadt mentő ötlete és egy segédkötéll meg a csörlő segítségével végül mégis sikerült kimozdítani a horgonyt. Hazudnék, ha azt mondanám, fájó szívvel hagytuk el az öblöt. Örültünk, hogy végre mögöttünk van. Mikor húztuk volna fel a nagyvitorlát, kiderült, hogy nem úsztuk meg a vihart minden kár nélkül, letörött az árboc tetejéről az egyik antenna, ami most még a vitorlahúzást is akadályozta. Nincs más hátra, fel kell menni rögzíteni. Én a kormánynál a pusztá gondolattól is rosszul voltam, mert az egy méteres hullámok között lent is billegtünk rendesen. Hogy milyen lehet a kilengés fent? Nem is akarom megtudni!

Végül a rögzítés sikerült, így félszélben irányba is állhattunk Pond Inlet felé. (Ami innen még 160 tmf, kb. 1,5 nap.) A 4- es szél 5-re erősödött, így sokáig 2. reffen volt a nagyvitorlánk, de jól haladtunk. Abban a 100 mérföldes csatornában (Lancaster sound), ami tulajdonképpen az Észak- nyugati Átjáró bejárata, a szélkormány tudta vinni a hajót. Így azért sokkal könnyebb, bár a jegeket nagyon figyelni kell. Első éjjel nem is volt semmi rendkívüli. Egy időre még el is állt a szél, de csak azért, hogy következő hajnalra erőt gyűjtsön a felerősödéshez, és igazi „küzdünk az elemekkel” élményt nyújtson Csengének és Zolinak. Így aztán még az úticél is módosult a közelebbi Erik Harbourra, ahol napfelkelte táján dobtunk horgonyt. Bizony- bizony vége a jó világnak! Bár még nem sötétedik be teljesen, de kb. 11 és hajnal 3 között igen erős szürkület van. 5 hét nappali világosság után ez finoman fogalmazva is skandallum. Pár órányi alvás után ismét neki indultunk, hogy -ha a jegek engedik- behajózzunk Pond Inletre. Igaz, nem úgy tűnt, mintha a Parti Őrség naszádjai nagy erővel keresnének bennünket, de azért mégiscsak illenek így kb. két hét után bejelentkezi az országba. Próbálkozásunkat siker koronázta, bár volt egy órányi szakasz, amikor erősen szlalomozni kellett a jégtáblák között, néha valóban derékszögű kanyarokkal. Ez a lapos jég ugyanis roppant alattomos, néha hosszabban kinyúlik a víz alatt, mint amekkora része a víz fölött látszik, s ezt persze csak az utolsó pillanatban lehet észrevenni. Ha lenne hajóknak rendezett szlalom verseny, ott már biztosan éremesélyesek lennénk. Hajnali kettőkor érkezünk meg, s mivel elérkezett az olajcsere ideje, Zoli és Csenge neki is láttak a motor leállítás után. Az olajcsere ugyanis csak meleg motor esetén hatékony, tehát elő a kis kézi szivattyú, aztán mindent bele. Mármint fáradt olajat a palackba. Fáradtság kérdésében egyébként az olaj és Csenge csak azért nem versenyeznek, mert egyenlőtlen lenne a küzdelem. (Ugye nem is kell mondanom kinek a javára.)

Pond Inletnél egyébként a horgonyzóhely elég vacak. Bár a talaj jó, de teljesen védtelen partszakasz és az erős észak-déli áramlás gyakran hoz magával sodródó jegeket. Hajnali három elmúlt mikor lepihenhettünk, és az elalvásra sem kellett sokáig várni. Rövidesen két egymást követő hatalmas ütődésre és robajra ébredtünk. Úgy ugrottunk ki az ágyból, mint a nyúl. Csenge volt a legfürgébb, aki miután kinézett közölte: „Csak jég, de már elment.” Mivel több jég nem volt a láthatáron, „békésen” visszaaludtunk. Van az a fáradtság...Mégsem akadhatunk fenn minden semmiségen ☺. Valószínűleg az történt, hogy szemből nekünk jött egy közepes jégtábla, ami a hajó orrán kettétört és jobbról, balról is nekünk ütődött. Kárt szerencsére nem tett bennünk. A Snow Dragon II - kedves ismerőseink Frances és Krystina - sokkal

rosszabbul jártak. Már megérkezésünkkor is feltűnt, hogy nincsenek lehorgonyozva, hanem oldallal rákötöttek egy másik hajóra. Másnap elmesélték mi történt. Amíg az egyikőjük a bejelentkezést intézte a parton, jött egy nagyobb jégdarab és egyszerűen letépte a hajójukat a horgonyáról. Elveszett a hatvan kilós horgonyuk és jó 10 méter lánc. Volt horgony, nincs horgony. Próbálták ugyan keresni: a dingivel húzogattak a fenéken egy kis horgonyt, hátha beleakad, de nem találták meg. Szóval most mindössze egy póthorgonyuk van, ami persze csak sürgősségi megoldás. Abba, hogy milyen ereje volt annak a jégnek, ami el tudta tépni egy 26 tonnás hajó horgonyláncát, szerintem kár is belegondolni. Felfoghatatlan. No igen, és néhány száz mérföldön belül nincs egy hajós bolt sem, ahol új horgonyt lehetne vásárolni.

Pond Inlet egyébként egy kicsit csalódás volt számunkra. Azt hittük, ha elérjük az első kanadai települést az valahogy más lesz. Föld utak, vacak doboz házak, és az első ember, aki megszólított bennünket néhány dollárt akart kérni tőlünk, mondván nincs mit ennie.

Itt ugyanaz az inuit lakosság él, mint a grönlandi részen, de sokkal kevesebb az „európai” arc. Nemcsak saját nyelvük, hanem saját, kicsit a rovásírásra emlékeztető abc-jük is van. Így minden felirat kettős, inuit és angol. Még a stop tábla is. Persze ez nem azt jelenti, hogy a helyiek fele egy picit is jobban beszélne az angolt, mint az átlag magyar. Itt nem kell aggódni, hogy az angolt vagy a franciát tudod e használni, mert nagy részük csak a helyi Inuit nyelvet beszéli.

A következő éjszaka nem volt jeges kalandunk, viszont jött a szél s a védtelen partszakaszon a hullámvész úgy billegtetette a hajónkat, hogy nem igen tudtunk aludni. A következő nap még bevásároltunk, éltünk a „Sárkányok” által felkínált tusolási lehetőséggel, majd este útnak indultunk a már többször megcélzott Albert Harbour felé. Spóroltunk az idővel s beóvakodtunk a nyugati szoroson, majd közvetlen utána lehorgonyoztunk. Itt a víz sodrása elérte a két csomót. Szerencsére jég nem érkezett, s reggel ragyogó napsütés köszöntötte Kristófot, akinek ezen a napon volt az ötödik születésnapja.

Amíg Zoli a kabinban a navigációval, meg a rádiózással foglalkozott, Csenge az angol nyelvű leveleket fogalmazta, mi se tétlenkedtünk Kristóffal. Én kormányoztam, ő pedig megetette a rénszarvasokat. Az a hosszúkás fender szakasztott Üstökös, a pirosas pedig Rudolf. Remélem ehhez kétség sem fér.

A lassan két hónapja becsomagolt születésnap ajándék nagy örömet okozott. Kristóf már reggel kibontotta, és a nagy dülöngélés ellenére –hát persze hogy hátszél volt- is sikerült összeraknunk legalább a járműveket. Aki még nem próbált hullámvasúton legózni annak innen üzenem, hogy vannak még ebben a játékban lehetőségek☺. A kész tűzoltóautókat pedig elég volt csak az asztal közepére tenni, maguktól gurultak ide-oda, az asztal pereme pedig többnyire megtartotta őket. Ha nem, akkor lehetett újra építeni.

Készült torta is, s tévedésből vicces gyertyák kerültek rá, olyanok, amelyek elfújhatatlanok. Ez nekünk is meglepetés volt, s Kristóf is csak fújta-fújta, ám a gyertyák mindig újra meggyulladtak. Mikor eleget nevtünk és már vágni lehetett a füstöt a kabinban, eloltottuk a gyertyákat. (Egy pohár víz csodákra képes.)

Este a már jól ismert Erik Harbour nyugodt vizén tértünk nyugovóra.